

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XIII. évfolyam 8. szám 2004. április 28.

TMT irodalmi különszám

Jelige: Rímhányó

A vesztes Isten

Két éve már, egy lány sem borzong,
Ha szememmel űzém vad tekintetét,
Ezer nő ezer ajkát vonzom,
De egy sincs, ki szerelemmel nyitná reám szemét.
Mind csak panaszkodni hozza
Eszközét száz hangnak,
S torkukból milliom bánatok fakadnak,
Melyre mélabús elmém megoldást talál.
De oly magam vagyok mégis, mint leves nélkül a kanál.

És mit ér az élet, ha nem áll mögötte halál,
És mit ér az öröm, ha nincs előtte bú, melytől
Az ember rátalál?
S mit ér a vesztes Isten, ha verset
Csak magában írna,
Mert nincs, ó nincs senki, kivel
Nagy fájdalomán osztozna.

Fel adom hát:
Nem leszek tovább az, ki voltam,
Nem létezek tovább, így élőholtan.
Valamit valamiért,
Ez lesz mától az elv.

De jaj, ó jaj.
Hányszor határoztam ezt már el,
És mégis
Én sem én vagyok, ha nékem
Ez új élet kell...

Egy éjszaka emlékére

Dús kebleidet markomba zártam
Édes ajkaiddal gyöngéden bántam.
Meghaltam volna, hogy neked jó legyen,
De tudtam, mi az, mit józanon teszel
És mi az, mit csak részegen.
Elvehettem volna vágyálmaim tárgyát,
Megkaphattam volna a világ legszebb lányát.
Nem tettem meg mégsem
Mindazt, amit kértél,
Mert féltem, másnap darabokra tépnél.
Pajzán vágyaimat legyőzte a szerelem:
Megtagadtam tested, mert lelkedet is szeretem

Egy költő emlékére

Verset írni,
Sírni, ríni
Világ gondját
Vállra venni

Az istenbe
Hitet vetni
Domboldalban
Szeretkezni

Minden jóba
Rosszat tenni
Élni, lenni,
Halni, félni

Hangok elől
Menekülni,
Más fejébe
Belenézni

Asszonyt kérni,
Meg is csalni
Az életben nem
Maradni

Rossz embernek
Segíteni
Hibát meg nem
Említeni

Öregedni,
Megőszülni
Unokákkal
Jót nevetni

Létünk okát
Elfeledni
Koporsóba
Befeküdni.

Semmibe vesző magány

Elmondjam százszor,
vagy egyszer is elég?

Hogy milyennek látlak:
nem egyszerű kép.

Papírra vetni képtelen,
s nincs ecset, mi festené.

Elmondani nem lehet, mert
egy szó sok, vagy túl szegény.

Szépre szabott gyöngyház tested,
melyet ölelni élvezet,

szívem mélyén csöndben tesped.

Lelkem takarja két kezed.

Közel vagy tőlem, s oly távol hozzám

Hová nap fénye nem ragyog
veled, melletted, ellened,
de legfőképp egyedül vagyok

Jelige: Karinthy

A szomorú fa

Egyszer régen, egy nagy tágas kertben állt magányosan egy fa. Három ága volt, minden ágának ezer meg ezer levele. Mindig, amikor jött egy szelő, az ágak elhullattak néhányat leveleik közül, óriási fájdalmat okozva ezzel a fának. Szegény minden alkalommal sírva fakadt. Az ágak nem szívesen beszélgettek vele, sőt legtöbbször kinevették, amikor a fájdalomtól elpityeredett.

Egymással viszont annál többet foglalkoztak. Veszekedtek, civakodtak, vagy éppen az élet nagy kérdéseit vitatták meg. A fa szomorúan álldogált bánatába burkolózva. Az idő múlásával az ágacskák megerősödtek, megvastagodtak.

Egyszer nagy vihar támadt. A szél sebes lökésekkel bombázta a fát és annak ágait. Rettenetes erővel tépkedte a leveleket. Az iszonytató kín zöld bélyegei csak úgy pörögtek-forogtak a levegőben. A fa nem bírta tovább. A fájdalomtól felsikoltott.

Minden egyes lehulló levél könnyek újabb millióit csalta a szemére. A gonosz szellőkések annyi levelet letéptek a fáról, hogy minden ágának csak egy-egy maradt. A vihar hiába állt el, s a szelek hiába csillapodtak, a fa még mindig sírt. Könnyei patakokban csorogtak végig törzsén, le egész a gyökereiig.

Az ágak nem bírták ki, hogy ne gúnyolódjanak, ezért megkérdezték: „Miért sírsz? Hisz nem fúj a szél, nem hullanak a levelek.” „Titeket siratlak, szegény ágacskáim.” Válaszolta a fa. Az ágak azonban nem értették, hogy a fa miért siratja őket, hiszen élnek és virulnak, sőt boldogabbak, mint valaha, mert a sok levél nem zavarja őket a kilátásban. A fa elmesélte nekik, hogy csak addig életképesek, amíg legalább egy levelük van. Ekkor az ágak rádöbentek, hogy nem azért sírt minden elhullajtott levél után, mert annyira fájt neki, hanem mert féltette hármójukat. Arra is rájöttek, hogy bármilyen enyhe szellő a túlvilágra taszíthatja őket. Onnantól kezdve erősen kapaszkodott minden ág utolsó levelébe. Nem tudták, hogy mennyi idejük van hátra, de úgy gondolták, hogy bármennyi legyen is, mindet szülőanyukra, a fára kell fordítaniuk. Rengeteget beszélgettek vele és nagyon sokat tanultak tőle a világról.

Aztán, egy borús őszi reggelen bekövetkezett az elkerülhetetlen. Egy sudár szellőcske játszadozás közben lesodorta egyik testvérük utolsó levelét, kioltva ezzel szerencsétlen életét. Az ág halk puffanással hullott a földre. A két testvérét és a fát nagyon megviselte ez a dolog. Ha lehet, még összetartóbbak voltak, mint valaha. Egy év múlva, ugyanazon a napon a kegyetlen tragédiasorozat azonban folytatódott. Az egyik testvér elődje mellé feküdt, a dús avarba. A fa s utolsó gyermeke a következő évet levegővétel nélkül átbeszélgették. Mindkettőnek sok mondanivalója volt a másikhoz. Aztán mikor a harmadik testvér is örökre elhallgatott, a fa teljesen egyedül maradt. Az idők végezetéig szomorúan állt a kertben, s az egyetlen örömet az jelentette neki, hogy letekinthetett a gyermekei sírján növő ifjú liliumokra...

Jelige: B.P.**Rajz**

Mindig jár a ceruza
Fekete lapra karcolja

Fehér betűkkel a Rajzokat,
S hasítja szét a rojtokat.

-'Befejezhetetlen Rajz! Ez vagy!
S az Idő
Mostan cimborám, de majd elhagy...'

Pecset, bélyeg, aláírás
Pecset, bélyeg, aláírás
Pecset, bélyeg, aláírás
Pecset, b..., vissza, ez más...

Egyszer megmutatta;

Kergetőznek a vonalak
S bár szelíden suhannak

Tűzzel világítanak.

Beleszerettem.

S most Én jövök, reszketve
Mutatom, hogy meg vet-e...

Félek. Nyújtom. Remegek.
S várom az Ítéletet.

Az első próba, ez lesz a mérce

Rajzomat most látják először,
S félek a roppant Mérlegtől.

Jelige: Eugene Ardnal

A puszkagolyó vallomása

Egy nagy fenékberúgással kezdődött,
 egy fémpöcök csípte, rúgta, taszította hátsómat,
 majd forró, gyilkos puszkapor-hő-lehellet gőzén keresztül
 átsuhantam a hűvös szürke csövön,
 egy pillanat alatt, s át a levegőn,
 holtak búzén, párán, vérgőzön, felhőkön, át a mindenségen,
 aztán a bőrhöz értem, kormos kerek lyukat hagyva,
 hajszalakat pörkölttem szénné,
 hús, vér, csont, inak, izom, erek
 ropogtak, szakadtak, törtek, visongtak, jajongtak, haltak,
 és csigolya zúzódott, koponya robbant és vér röpült
 és szerelmes gondolatok úrjébe zuhantam,
 rímek, ritmusok, hexameterek, disztichonok, eclogák
 rajzoltak körülöttem, töredékek, árnyak, emlékek, varázslatok,
 szögesdrót-tépés és őrcsizma-dobogás,
 homályos bujkáló agyonhajszolt félig-élő meggyötört létezés;
 aztán egy utolsó villanás: házfal mellett szőke nyárfák,
 talán egy virág, egy asszony, nevetés,
 két szorító kéz egymásban,
 egy végső szorítás...
 felhők, ágyúszó, dőrej, lovak...
 és szakadt húrként zuhantunk – ő és én –
 ruha-bőr-csont-vér-hús gyalázatos sírjába,
 férgek közé, föld alá, földférgék közé, minden alá...

Valami költő volt, zsidó...

Sziszifusz

Ne ismerjétek meg
 azt a kint
 mely összezúzta
 egymásba fonódott idegeimet
 mikor a sziklák
 először
 visszazuhantak.

Szonett

Egy borítékon írok
egy füstös pesti bárban.
„Szonettet kéne” dohog
egy hang a koponyámban.

„Jó, legyen szonett” súgom
magamban önmagamnak.
Baudelaire tollára mondom,
a téma is feladat!

Legyen azúr, ópium,
Vagy kocsmái nehéz rum?
Vagy szárnyaló albatrosz?

Vagy rühes, átkozott dög?
Ekkor a hang felröhög:
„Kész a szonett! Nem is rossz!”

Jónás első órája

zúgó tenger kékjébe vetettek
a vizek mélye rejti testemet
körülfogtak hínárcsápok
szememre hullt iszaphályog
halak szövődtek húsomba
ikrákat raktak csontomba
hullámok alján fejemet
többé föl nem emelhetem
pedig lehetnék veletek

Ninive zsarnokai
templomok paloták csarnokai között
zúgva az égi üzenetet
de nem megyek
Ég veletek

[Odüsszeusz]

1.

Az alak felbukkan a domboldalon
a vöröslő nap fényében, csak
körvonalait mutatva.
Akár én is lehetnék az,
üres, sötét alak,
bolyongásaimból megtérve
forró öledbe.

De nem én vagyok,
csak egy magányos árnyék.
Vársz rám.

Tél van, a tenger megfagyott
hullámain lépkedek
csodákat mímelve.

Ropog a víz,
Penelopé bólint.
Még nem értem haza.

2.

... hány tengersötét éjszakán át
kutattam lába nyomát,
nem emlékszem már...
pusztaságból vadonba jutva,
tenger mélyén is kutatva
szerelmem után
bejártam végtelen vizeket,
megmásztam hatalmas hegyeket,
vizesés fátylán,
sivatag homokján utaztam,
szikrázó szeleket ragadtam...

Jelige: Teailat

Haikufüzér

Melyet egy japán fametszet ihletett

Őszi alkonyat,
Evezés a nádasban
Telehold kísér.

Fénybogár szálldos.
Fűkalitkába gyűjtik
Ketten őket.

Tetszik a kelme.
Lakkdobozon az írás
Még becsesebb tán!

Téli égen most
Narancssárga telihold:
Titkos, ezüst gong.

Friss hó esett ma,
Facipőnyomok benne.
Kendő fehérlik.

A sétálók nem
Fáznak; tejszínű, hideg
Felhők alatt sem.

Tavaszi szellő,
Harmat pereg szirmokról
Telehold után.

Ma piros fejdísz
Ékesíti a hölgyet,
Kedves a szó is.

Cseresznyevirág,
Legyezőn írásjelek;
Ez a szerelem.

Nyári eső hull;
Aranyszínű telihold,
Bambuszesernyő.

Pillék szálldosnak,
A szokott úton ketten
Nagy sétát tesznek.

Teailat száll
Tova, víg zene mellett
Ó... ünnep van ma.

Jelige: Arany

A múlt század

Lassan felébredtem és rá kellett döbennem, hogy teljesen egyedül vagyok (kivéve persze a szél által lágyan fújdogált Tesco környezetvédő műanyagzacskót, akit Frednek neveztem el, ő volt a legjobb barátom egészen tizenöt éves koromig, mikor is himlő miatt ágynak estem, és miközben forró lázban égett a testem, az anyám kidobta, mert szemeteszsáknak nézte, de én visszaszereztem). Belém hasított a gondolat, mely mély fájdalommal szaggatta törékeny lelkemet: elfelejtettem kikapcsolni a vasalót! Gyorsan feltápázkodtam és elindultam a vasalódeszka felé, a számomra természetes, megszokott erotikus csípőlengetéses járásmódommal. Időközben elhaladtam a tükör előtt, és belepillantva megláttam, hogy milyen szörnyen kócos a hajam. Így a vasalót mellőzve elindultam a fürdőszoba felé, hogy egy liter hajlakkal segítsek mély szenvedésemen, ami a hajam kócos mivoltából fakadt, ugyanis volt egy cicám, akit Kócosnak hívtam, de aztán sajna meghalt, bár a pszichológus bácsi megpróbálta bemesélni nekem, hogy Kóci nem is létezett, miközben a térdére ültetett...

Szóval alig másfél óra hajformázás után, mikor már a füstmérgezés veszélye állt fenn, elgondolkodtam: honnan jöhet a füst? Aztán megláttam a vasalót a kedvenc rózsaszín selyem blúzomon, ami mellesleg nagyon előnyös volt számomra, nemcsak bőröm barnaságát emelte ki, hanem még a neonzöld műanyag frottírutánzat gatyámhoz is jól állt. Meglehetősen tátongó szakadék mélységű fájdalom töltött el látványa eme ruhadarabom elszenesedett hamvainak, egy hatalmas, szerintem túlon túl is nőiesre sikeredett sikolyt eresztettem el. Pontosan két perc harminchét másodpercig tartott, aztán eszembe jutott, hogy van egy neonpiros toppom, az is jól fog állni a neonzöld gatyámhoz.

Ezért aztán elmentem a Mekibe és ettem egy Cézár salátát, persze öntet nélkül, mert az öntet nagyon hizlal, és nekem legkésőbb öt nap múlva tizenöt kg-mal kevesebbnek kell lennem, különben esélyem sem lesz arra, hogy összejöjjenek egy remélhetőleg hímnemű sráccal ezen a nyáron. Néha egy hájgépnek képzelem magam. Na, mindegy, fogyókúrámnak vége szakadt, mikor elsétáltam egy Bonbon Hamingway mellett.

A bolttól kifelé jövet szembejött velem Bo és Bogi. Köszöntek nekem, majd tovább mentek. Lassan kezdett bennem buzogni valami különös, kegyetlen érzés, talán Bogi személye, talán Bo kegyetlen pillantása vagy parfümjük bódító illata vette el az eszemet, mindenesetre feltört bennem a gyilkos én. Kezemet zsebembe csúsztattam, majd totál véletlenül találtam ott egy vadászkést. Már-már befordultam volna az egyik sarkon, hogy legyilkoljak egy szerencsétlen csövest, de a Fornetti felrémlő reklámfelirata észhez térített: éhes vagyok!

Így hát gyilkolási szándékomon hosszú, két másodperces küzdelem után túltettem magam. De tervemről soha, de soha nem mondok le! HA-HA-HA!!!

Mikor betértem a Fornettibe, megláttam álmaim pasiját (aki meglehetősen hasonlított kedvenc színészemre, Schwarzira!). A pasi, mikor elment mellettem, izmos, verejtéktől „illatozó”, buja szőr borította mellkasát nekem szorította, ebből arra következtettem, hogy akar tőlem valamit, így aztán mély felindulásomban felnyögtem (a lehető legerotikusabb töltettel megfűszerezve). Ő erre bocsánatot kért, finom de erőteljes, szinte már-már brutális hangján. Biztos, hogy akar tőlem valamit!! (Yuppi!!!)

Aztán kiment.

Utána akartam menni, de a forró ropogós pogácsa valahogy erősebb készítményt váltott ki belőlem, mint az ő meghódítása, és az, hogy aztán szerelemben, boldogan éljük le elkövetkezendő életünket. (Nos, most az idő távlatából nézve, szerintem jól döntöttem. Olyan finom pogácsát még soha életemben nem ettem.)

A következő percben e mély merengés után észrevettem, hogy a Körút közepén állok, és épp egy rózsaszín Wartburg Tália 201-es tart felém...

Jelige: Texa

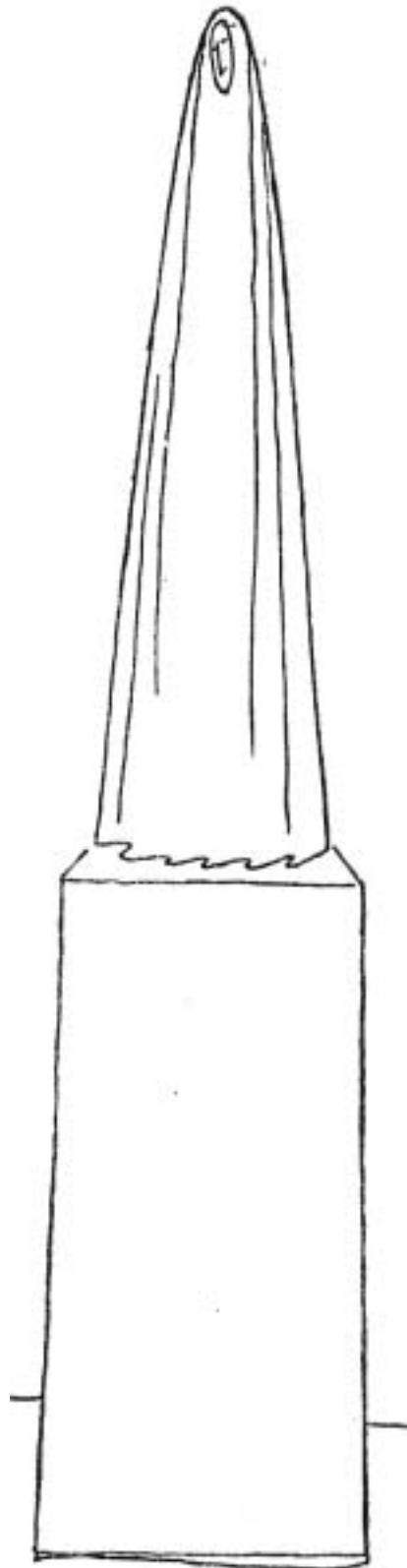
Nincs semmi

Nincs semmi érzés
Se szeretet, se gyűlölet,
Nincs semmi ami szép,
Se varázslat, se bűvölet,
Nincs semmi ami ép,
Se egy test, se egy lélek.

Nincs semmi tiszta,
Se szív, se gondolat,
Csak csöpög a tinta,
Húz zavaros sorokat,
De nem húz semmi vissza,
Se kéz, se feladat.

Nincs semmi értelem,
Se élet, se halál,
Csak bízni vagy kénytelen,
Hogy megoldást találj,
De mindez végtelen,
'S az idő perreg tovább.

Nincs semmi vágy,
Se túlvilág, se élet,
Nincs olyan világ,
Ahol minden perc édes,
Mert az élet zshivány,
'S minden percét vele éled.

Szárnyalás

Kicsi gyerekként szárnyaltam magasan
a felhők között, 's úsztam a napban,
Nagyobbként már csak szökkentem magasra,
's ugrándoztam a nagy falombokra.
'S egyszer csak megjelent a sötét árny,
mely ígérte megvéd és nem bánt,
's engem elbűvölt, elcsábított,
én meg csak hagytam és ő megcsonkított,
Kitépte egyetlen kincsem a szárnyam,
's többé már sehova se szálltam.
Csak a földön járok magas falak közt,
de már nem látom mi van a falak mögött.
Felnőttként már a falak végét se látom,
Csak nézem ahogy száll fönn a sok barátom,

Vénként már félig a földbe süllyedek,
's már engem nem látnak az emberek.
Én meg csak arra gondolok mennyire fáj
a seb és hogy szárnyam már sehova sem száll,
's mennyire hiányzik a szárnyalás,
's hogy nem számított semmi más.

Az élet

Már lehervadt a virág
élt 's virult, de már élettelen.
Régen csodálta világ,
de ma már csak egy porszem.

Taposták, tépkedték, húzkodták,
de nem halt meg,
De egyszer már nem bírta tovább,
és elveszett.

Az élet számára már semmi,
csak kín és szenvedés.
Nem törődik vele senki,
egyedül a megvetés.

Mert...
A percek a megvetés,
Az órák a fájdalom,
A napok a szenvedés,
A hónapok a szánalom,
És mik az évek?
Hát... az élet.

Jelige: Hold

Láttam...

Néztem szemeiben az apró tükröket,
S láttam benne mindahány bűnömet.
Az ő szeme tiszta, s mi benne volt,
Elmesélte azt, ki egyszer régen volt.
Remegve láttam meg saját magamat,
Hogy próbálom lebontani megannyi falamat.
Aztán láttam elindulni, sáros útra lépni,
Nem mert ő soha semmit sem remélni.
Őszi éjjelen a teliholdat nézni,
Kint a vadonban az árnyaktól félni.
Láttam élni őt, és áldozatot hozni,
Megtett mindent, csak hogy tudjon egy szót szólni.
Tollal a kezében, szép szavakat vetni,
Gondokkal terhesen álmokat keresni.
Elvesztem benne, úgy magába húzott,
És mindent, miben hittem, rögtön összezúzott.
Nem bírtam nem nézni...
Lehunyta a szemét,
S könnycseppek folytak az arcán szerteszét.

Szeretem

Szeretem a szemét, szeretem ajkait,
Szeretem haját, s az ölelő karjait.
Szeretem mosolyát, hangját és lépteit,
Szeretem az apró mozdulatait.
Szeretem őt, szeretem, szeretem.
Érdemes volt érte eddig szenvednem,
Ha ő is így érez, és így szeret viszont,
Elfeledek mellette mindenféle iszonyt.
Szeretem őt, szeretem, szeretem.
Bárcsak itt lehetne, örökké mellettem...

Cirkusz

Maszkok, Fátylak, Sálak, Jelmezek,
Ti akartatok bujdosó életet!
Táncoló bábuk szédítő sötétben,
És egy figura álarcos kezében,
Kezdődjék a színjáték!

Vonagló bábuk és szenvedés mindenütt,
Vigyázz, egy árny majd lehet, hogy visszaüt!
Extázis és mámor, a fájdalom küszöbe,
Szakad a kötél, s egy Bábu esik össze.

Rángatja a madzag, lépked a porondon,
Ezrek várják áhítattal, ő is összerogyon.
Álarcok és Maszkok, nektek is végetek,
Nem kell már csak a fénytől félnetek.

Órületes játék, imádják a maszkok,
Cirkuszi bujaság, csakis halált adtok.
Jelmezes démonok várnak étlen-szomjan,
Hogy a veszetteket falják fel majd nyom-
ban.

Még tántorog előre, míg ereje hagyja,
Ó, te szerencsétlen Marionett-baba!
Megbotlik, s azonnal felgyullad az éj,
Tapsolnak, kacagnak: "megint itt a vég!"

Egy pár botorkál most lassan előre,
Ők is tudják, hogy van ez eldöntve.
Káprázatos táncuk betölti a teret,
Rajtuk csak a Vak álarca nevet...

Órákig vannak tán kéjben megfürödve,
Kéjben megfürödve, s vágtyól meggyö-
törve.
Aztán egy éhes Árny lecsap a lelkükre,
S ők aláhullnak, fénytől elterülve.

Vigyorgó Maszk lép színre ostobán,
"Ennyi lenne mára!" - kiáltja tétován.
Körülötte árnyak, maszkok, szellemek,
Elmebeteg - kiáltják, és szedik szét:
Kezdődjék a színjáték!

Jelige: Szellem

Egy séta...

Jó reggelt-jó reggelt - jelezte az a nyavalyás ébresztőóra fülsiketítő csipogással. Véletlenül beállítottam annak ellenére, hogy szombat van. Kicsit homályos volt a mai reggel, pedig már régen elmúlt tíz óra is. Kissé nehezen, de összeszedtem magamat. Némi fürdőszobai teendő után kitámolyogtam a konyhába, melynek kellemetlen hűvöse elképedtetten. Egy finom meggylekváros kifli és egy pohár tej jelentette számomra az első táplálékot ma. Nagyon finom az a lekvár, drága nagymami főzte, még mielőtt meghalt volna. Ez maradt utána, és semmi más. Őt is és a lekvárját is elképesztően szerettem. Két hete történt, de még mindig ránehezedik egy furcsa, rosszindulatú nyomás az elmémre-lelkemre. Kicsit eltompult az agyam, és képtelen vagyok bármire komolyabban figyelni. Majd túl leszek rajta. Ki akartam szellőztetni magamat, ezért sétálni indultam. Magamra öltöttem a legmelegebb téli ruháimat, azokból is több réteget. Kiléptem az ajtón és egy picit féltem. Félttem a világtól, az emberektől, az elmúlástól és az újabb csalódásoktól. Hiszen már annyi ilyesmit tapasztaltam magam körül. Rossz érzés elszakadni a meleget és biztonságot nyújtó otthontól. Hirtelen megszállt a totális emberundor, a legkevésbé szerettem volna a házban lakó emberekkel-„emberekkel” találkozni. Megérkezett a lift, némi szorongás kerített hatalmába. De már késő, előre hallottam a trágár beszédű és nagyon alacsony fejlődési szakaszon leragadt fiatalok csevegését. Beléptem és az átlagos „hello” köszöntéssel

elintézve, elfordulva mindegyiktől, fészkeltem be magamat.

A friss levegő fénysebesség gyorsaságával átjárta testemet és egy kiadós megborzongást eredményezett. Néhány lépés után egy vizslakölyök nyaldosta a képemet, és próbált letiporni pajkos vehemensséggel. Az állatoknak mindig nagyon örülök. Megnyugtat, hogy vannak még ártatlan élőlények a Földön. De a körülmények ismét felhívták figyelmemet a leghatásosabb kontrasztra, az emberre. Ugyanis a gazdája már üvöltött a világba fülsértő hangon, hogy „gyere Pajti, gyere”. És fokozta: „Takarodj vissza az anyádba, te dög! Azt mondtam, hogy gyere ba*d meg!” Ez igen. Ehhez csak gratulálni tudok. Kedvesen mondtam a kutyának, Pajtinak, hogy menjen vissza, mielőtt fizikai bántalmakat szerezne. Aztán elmenekültem.

A Duna-partra mentem le sétálni. Néztem a vizet, és állandó jelleggel kerestem magam körül az emberen kívül minden élőlényt. Találtam is kacsát, szárcsát, kóbor kutyát, rovarokat, gombákat, picinyke növényeket, melyek hősként harcolnak a téli faggal. Egyszerűen lenyűgöző. Minden apró részlet energiával töltött fel. A természet néha katarziszszerű élményt képes nyújtani számomra. Aztán nagymamira gondoltam, és arra, hogy ő már talán egybeolvadt a természettel. Szinte irigyeltem ezért. Most már talán ő is energia vagy fény, mondjuk az, ami körülvesz engem a szabadban. Én is egy akarok lenni a mindenséggel...

A közelben van egy rész befagyva, egy kis öbölszerűség. Gyakran korcsolyáztam már rajta. Ismét meglátogattam kedvelt helyemet. Középvastag jéggréteg borította be. Picit rámentem, és elmélkedtem, élveztem a nyugalmat, csendet, egyedüllétet. Közben beborult az ég, és ettől valami hihetetlenül különleges, túlvilági fényt kapott az a csodálatosan szikrázó jégbirodalom. Én harmóniával eltelve sétáltam egyre beljebb és beljebb. Hirtelen megrepedt egy helyen a jég, majd ez a kis törekvő repedés bebizonyította, hogy egy óriási, erős jégtáblát is képes kettéválasztani. Ekkor vettem észre, hogy már távol vagyok a parttól. Melegem lett és izzadni kezdtem. Jéghideg vízre vágyódott az egész testem. Abban a pillanatban spontán dobbantottam egy óriásit a jég közepén. Hatalmas robajjal beszakadt, mint egy finom hártya. A melegség hamar elmúlt, és több millió kis tűszúrás érzete vette át a helyét. Mégis olyan felszabadító volt ez az érzés, hogy a „kiszabadulás” helyett úszni kezdtem. A jég közben már szolidan összezárult. A levegőm elfogyott, és mint a kegyelem-dőfést megérdemlő áldozat mohón léle-

geztem be a fagyos vízáramlatot. A szívem abban a pillanatban megállt.

Végre! Elhagytam porhüvelyemet és kitortem a felszínre. Sokan voltak még ott, rengeteg lélek, akik már mind ismerték az igazságot, rájöttek az élet értelmére. Most biztos azt gondold, hogy kicsit későn, de nem. Azok a lelkek, akik valóban megvilágosodtak, békével távozhatnak a világmindenségbe, de akik segíteni szeretnének az embereken, még a Föld légkörében maradhatnak. Akik pedig nem javultak meg, azokra még sok minden vár... Szerencsém van, itt maradhatok segíteni bárkin. Mi a szél szárnyán utazunk, és néha átrepülünk egy emberi testen, ezzel érintjük a lelkét is, és így próbálunk hatni rá. Az általunk már aprólékosan kidolgozott „életértelme” így részletekben felbukkan a tudatalattiban. Az ember dolga „mindössze” annyi, hogy ezeket a részleteket felhozza a tudatalattijából, és mint egy puzzle-t, összerakja. És ezt én biztos forrásból tudom... Szóval, ha picit megremegsz, illetve összeborzongsz, akkor lehet, hogy éppen rajtad próbálok segíteni! Majd gondolj rám!

Jelige: Kupak

A kispárna

Régiesen íródott irományok sora dereng előtted,
 s látod elhullani kedvesed.
 ...szomorú pillanatok,
 már sírni sem tudsz.
 Úsznak a pillangók,
 s te pedig futsz.
 Már azt sem tudod, hová igyekszel,
 csak futsz, és mindjárt kifekszel.
 Lezajlik előtted minden jó és szép,
 s kívánod, hogy jöjjön már a vég!
 ...de ezt sem gondolod teljesen végig,
 csak félig;
 Mert nem tudod, miért, de:
 megrémít.
 Hiába kérdezed,
 sosem kapsz választ,
 hogy mi az mi ennyire megfog és bágyaszt.
 Mindegy! Hisz elrepít
 a kispárna; és jó is így...

A bátorságról

Bátor vagyok, mint egy ványadt
 pillangószárny a homályban.
 Kedvem oké, nincs semmi baki,
 ott a bátyám, nincs senkije neki.
 Szép vagyok, mint egy sellő,
 Mit egy ágyú jó messzire ellő.
 Jófej vagyok, mindenki szeret,
 csak aki nem, az vet mind meg.
 De a legjobban mégiscsak bátor vagyok:
 a szemem belsejében is ez ragyog!!
 ...de ha ez nincs így, miért mondom?!
 félek én; na jó! Kimondom...

A meggy

Csüng a fán a sok kis meggy,
 és rád zúdul néhány kisebb
 ezzel felhívva figyelmed,
 hogy lehet, hogy figyelnek.
 De, ki? Ki figyelhetne téged?
 Ábrándozol, de nem engeded,
 hogy elvigyen a képzeleted,
 mert aztán rossz lesz, ha kinyitod
 csillogó szemeid, és látod?,
 már nem is csillog tovább,
 mert nem teljesült a vágy,
 mely ilyenkor játszadozik veled
 és gondolataidat vezeti el
 egy másik világba,
 hol egyedül árva
 minden,
 de ha te is vagy benne,
 akkor van tele,
 mint kedvvel a meggy,
 ha rájön, hogy lassan megeszed.

?

Néha olyan rossz,
ha gyötör a gonosz,
és nem enged el,
csak felpofoz.
Hiába jön a sok jó,
és hiába esik a hó,
szétmarcangolja, mint a pitbull,
de azért tényleg néha jó.
A bátorsággal itt már semmire sem mész.
Mert a fal alkotóeleme: a mész;
Így hiába várakozol,
már nem tudod, hogy hova is mész.
De azért légy boldog,
még ha a nyomodban van is egy bulldog.
Mert mást nem tehetsz!
De asszem, erről nem kell papolnom...
Légy vidám,
És ha kihány
a társadalom,
hidd el, akkor sem lesz hiány!
Buta maradsz,
nem is haladsz
se előre, se hátra.
...csak őrijít egy paraszt.
Semmit sem ér,
akármit kér
az élet,
hisz oly nehéz!
Eleget sosem tehetsz,
és tönkre is mehetsz,
mert senki nem vár;
örökre egyedül lehetsz.

Végzet

Ha összefonódnak az évek,
és elhangzik egy múltó ének;
többé nem törődsz vele,
ha megcsap a sors szele...

Jelige: Berjoczcska

Hazafelé

Vasárnap délelőtt, farkasordító hidegben kevesen járnak a városban, még ha idén először, bátortalanul és hidegen, ki is sütött a nap. Ilyenkor lehet jól nézelődni, magunkba mélyedni, míg Budapest egyik végéből a másikba érünk. Kis fejszelőztetés, bambulás, figyelés...

Az aluljáróban szórólapokat osztogatóktól is elveszük ma a tarka, javarészt számunkra érdektelen információt hirdető szemeteket, hadd végezzenek előbb. Egy kis aprót is adunk a hegedülő bácsinak – mindennap előtte megyünk el, és sosincs kéznél pénz, meg amúgy is visz a tömeg, nehéz kiszakadni a szürke, hömpölygő masszából. A hévsínek mentén még a szívható csikkeket keresgélő hajléktalanokkal is kedvesek vagyunk ilyenkor, ki tudja, miért... Talán a fáradt, fakó vasárnapi légkör teszi. Várakozás közben egy automatakapucsínó is belefér. Forró, érezni, ahogy ujjainkba visszatér az élet a pohár melegétől.

Főleg ilyenkor, a vasárnap délelőtti ráérős, álmos-másnapos hazaúton vesszük észre az apró jelentéktelenségeket, amik a fontosnak tűnő dolgok mellett-mögött bújnak meg körülöttünk.

A budai rakparton egy nyikorgó tizenkilences villamoson dideregve figyeljük a hidak, autók, házak, felhők remegő sziluettjét a vízben. (Ha már fényképezőgépünk nincs, legalább megjegyezhetnénk, hátha sikerül visszaadni papíron, ceruzával-krétával-festékkel...) A buszon ülve, piros lámpáknál várakozva bekukucskálunk a mellettünk megálló autókba, innen fentről észrevétlenül, remekül belátni. Láthatatlanok vagyunk.

Egy fehér Ladában fiatal nő veszekszik kisfiával, egy kopott Fordban kövér, fülbevalós férfi telefonál, magyaráz egyre vörösebb fejjel, egy kis Opel Corsában fiatal, kócos srác énekel hangosan és vidáman a rádióval...

Körülöttünk mindenki hazaigyekszik, telefonok csöngnek percenként, türelmetlenül. Valahonnan egy fülhallgatóból halkán kiszűrődik valami jazz'n'bass, ritmusa agyunkba véssődve lüktet tovább, kíséri gondolatainkat, míg mások az ablaknak dőlve szundítanak, a fejek koppanását hallani minden huppanónál.

Mindenkit várnak valahol, mindenki megy valahová, kivéve talán azt a (már kora délelőtt) részeg bácsit, aki pont most köt bele egy ötven körüli férfibe valami lényegtelen, halk mondat miatt. Igen, ő valószínűleg nem haza tart - talán nincs is neki olyan -, hanem egy másik kocsmába, esetleg pont egy félig üres hévmegállóba még szívható csikkeket után kutatni...

A busz hangosan vijjog, az ajtók csukódnak, fejek koppannak, hangos horkantás hallatszik...

Zöld a lámpa.

Jelige: Hefer

Dühös vagyok, ha...

Dühös vagyok, ha az öcsém felbassza az agyam,
 Dühös vagyok, ha a fogorvos kihúzza a fogam
 Dühös vagyok, ha az esőben elázom,
 És nem marad egyetlen száraz nadrágom
 Dühös vagyok a cigányra, aki a Blahán kunyerál,
 Dühös vagyok a zsebesre, ha a táskámban guberál
 Dühös vagyok erre az elgányolt világra,
 Születtem volna Budán egy villába
 Dühös vagyok, ha a buszom órát áll a dugóban
 Dühös vagyok a csövesre, aki elkéri a pénzem,
 Kiröhögöm, de sejtem: lehet, én is így végzem!

Jelige: Sinéad

Meg-nem-emészthető-aktualitás

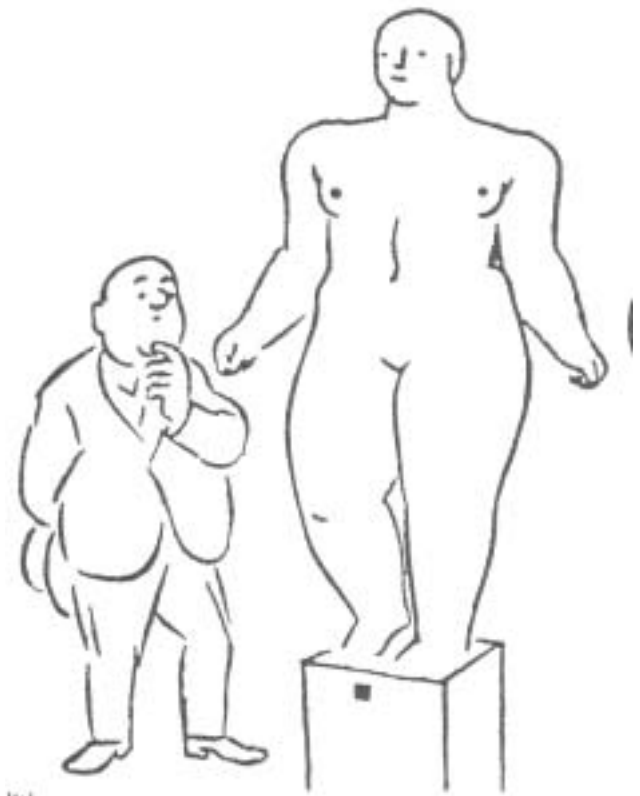
Sötét-szép a hajnal,
 Csíkos-függöny-nappal,
 Meg-nem-emészthető-aktualitás,
 Párkapcsolat-mind-hibás,
 Kathe Kollwitz-önarckép az éjjel
 Columbia robban széjjel
 (Salom! Salom! Salom!)
 Hol vagy, Gólem? Védj meg! Védj meg!
 Allen Ginsberg! Térj meg! Térj meg!
 Kopasz fiú beton úton
 (Hol vagy, Gólem?) Félelem a villamoson:
 Magyar-zászló-öntudat,
 Izrael, hívod lányodat:
 Nem megyek! Nem megyek!
 Robbanó busz - Síró hegyek,
 Gyerek-hegyek, Asszony-hegyek
 (Salom! Salom! Salom!)
 Picasso-kép az asztalon
 Madame Z: ily sápadt vagyok én is
 Frida Kahlo: túlélsz mindent mégis
 Chagall! Chagall! Hol van a te Bellád?
 Madár-influenza-A-halál-jól-végzi-a-dolgát-
 Hasis-mámor hívogat
 Megölöd a lányodat
 Matisse-színek-Franz-Marc-lovak
 Zanzibári párszi vagy,
 Ó, Freddie Mercury, most meghaltál,
 Ó, John Lennon, most meghaltál:

Braque-világban élni nehéz

Magányomat Dalí-fiókba zárnám,
 Brancusi és Moore már vár rám
 Hippi a metrón - naiv gondolat
 Ezreknek ásunk virág-sírokat
 Varsói gettó - iraki nyomor:
 Lerombolt piramis - ledöntött szobor

Esteledik. Tarot-kártya-bűvölet
 Mágus-Pápa-gyűlölet
 Schiele-portré lesz az éjjel -
 Id és ego robban széjjel

Meg-nem-emészthető-aktualitás
 Pár-kapcsolat-mind-hibás

Jelige: Pesszimista pincebogár

Prospero életrajza

Prospero elképzelhetetlen régen született Milánóban. Születésének dátumát vajákos anyja babonából nem írta fel. Hogy mi volt az a babona, arra nem emlékszem, de úgyis mindegy.

Nagyon eleven, virgonc kiskölyök volt. Már egyhetes korában közveszélyesnek ítélték, mivel apja orrát próbálta orvul letépni. De nem ez volt az egyetlen eset, amikor félig-meddig kárt tett másokban. Szüleit és az egész királyi udvart félelmetes terrorban tartotta. Ha valaki nem teljesítette parancsait (pl. pelenkacsere, cumisüveg oda- és elvitele), kilencven decibellel üvöltöni kezdett. Ezt még az anyja sem bírta dobhártyával, ezért igyekezett ügyes rabszolga lenni. Hát, hiába, a kis Prosperón már ekkor látszott, hogy egy igazán uralkodásra termett fiú...

Négy-ötéves korára már komoly érdeklődést mutatott az extrém sportok irányában. Ifjúi hülyeségeihez addigra már hozzáadódott környezete azonban nem támogatta őt. Nekik épp elég volt a fiatal herceg hobbija. Már azzal is tele volt a hócipőjük, hogy a királyi palotában mozdulni sem lehetett a mindenféle-fajta, üvegekben úszkáló, alkohollal konzervált hulláktól.

Szóval amikor Prospero sírva kérte szüleitől, hogy ugyan írássák már be egy bungee-jumping tanfolyamra, ők kategorikusan nemet mondtak. Erre a megrendült fiú lézerkarddal óhajtotta szíven döfni magát, de még időben rájött, hogy ilyesmi nem is létezik, így más öngyilkossági módot választott. Kiugrott a palota kilencvenkilencedik emeletéről, azonban Adidas (ez nem reklám!) alsógatyájának extranyúlós gumija beakadt az ablak rézkilincskébe. A halálra már lélekben felkészült herceget épp a földtől két méterre rántotta vissza a márkás gatyó. Ezek után tanfolyam nélkül bungee-jumpingozott, ezzel is tovább roncsolva a háziak idegeit.

Évekig idegesített még mindenkit a dolgaival. Ezek közül az egyik, hogy rászokott a tequilára, ami egyrészt hihetetlen drága, másrészt zabálja az agysejteket. Az már egy enyhébb dolog volt, hogy tizenkét éves korában egy Harley Davidsont követelt. Azzal fenyegetőzött, hogy amíg nem kapja meg, addig nem mos fogat. Mivel soha nem vettek neki Harleyt, pár év múlva már műfogsorral büszkélkedhetett. Azután lassan megkomolyodott. Nem piszkálta az orrát, sőt, a fülét sem. Mindazonáltal beérte naponta egy-két füves cigivel, valamint letett arról a nagy ötletéről, hogy narancssárgára fesse a haját. Csak a Harleyről nem tudott lemondani. Mivel műfogsorát sem tisztította emiatt, lassan abban is kezdtek kifejlődni az akkori tudósok által még nem ismert különös állatfajok. Igen, a szülei smucigok voltak, hogy még ezek után sem vették meg a motort, de még egy autót se vettek neki. Pedig – mint Prospero később a Fókuszsnak nyilatkozta – ő egy kis ócska kocsival is beérte volna. Mondjuk egy Ferrarival. Húszéves korában meghalt az apja, és ő került a trónra. Azzal kezdte az uralkodást, hogy az összes szép lányt a milánói udvarba hozatta, hogy feleséget válasszon közülük magának. Hajszálvékony, fekete hajú lányok félméteres orrszörrel; kinek a jobb lába volt hosszabb, mint a bal, kinek fordítva. Továbbá volt, akinek a bal keze volt rövidebb a másiknál, már ha volt egyáltalán másik keze.

Mindenki furcsállta, hogy Prosperónak ennyi szépség közül egy sem nyerte meg a tetszését. Egy dolgot azonban nem tudtak az ifjú királyról: neki az elmaradt gyerekkori ölelések miatt anyakomplexusa volt. Tehát az anyjához hasonló nőket kedvelte, vagyis a hosszú szőke haj volt az ideálja. Különös, hogy úgy érezte, még egy aranyos kis körszakállat is elviselne jövőbelijén. Ilyen

azonban egy se volt a lányok között, így hát feleség nélkül maradt a király. Egyelőre.

Ez idő tájt Prospero rengeteget kocs-mázott. Tette ezt pedig több okból: azért, mert még mindig imádta a tequilát, és azért, hogy hátha talál egy szép szökét körszakállal, aki legalább az orrszőrét borotválja. Emiatt ki-kimaradozott esténként, és elhanyagolta az uralkodást. Továbbá lett egy-két új hobbi: valami boszítól hallotta, hogy a jó varázsló akár feleséget is készíthet magának, amilyen csak tetszik, ezért aztán foglalkozni kezdett a varázslatokkal, hogy valami-revaló asszonyt gyárthasson.

Az anyja azonban nem nézte jó szemmel ezeket a ténykedéseket. Annak sem örült túlságosan, hogy fiacskája hagyta megnőni a körmét és a haját, hogy Terry Blackre hasonlíthasson. Annál nagyobb volt viszont Prospero öröme, amikor egy októberi (vagy januári? Mit tudom én!) estén mindenféle kék, zöld lötyivel állított haza. Az örök be sem akarták engedni szó szerint melegséget sugárzó kinézete és a gyanús lötytyők miatt. De amikor mégis sikerült bejutnia saját lakosztályába, azonnal kotyvasztani kezdett. Örömmel látta, hogy a színes trutyik szó nélkül összekeveredtek, és noha még semmi értelmes nem jött ki belőlük, legalább jól néztek ki.

Prospero elhadarta a varázsigét, aztán lefeküdt aludni. Nagyon várta a reggelt.

Amikor másnap felkelt, szép szőke nő helyett varangyos békát talált az asztalán. A béka alsó felére rá volt írva: „Csókolj meg!”. „Hát ez így megy?” – gondolta sava-nyúan a király, és kénytelen-kelletlen megcsókolta a békasegget. Erre rögtön ott termett a szép szőke. Csak a körszakálla nem volt rendben, de ezt Prospero azonnal tökéletesre igazította egy borotvával. Egyébként gyönyörű volt a menyasszony: úszóhártyás lábak, csodás ragadozófogsor, kilátszó bordák és nem utolsósorban a sikkes körszakáll. Ő és Prospero két nap múlva össze is házasodott. Az örökifjú ekkor járt a huszonötödik életévében.

Már ez idő tájt sokat acsarkodott öcsésével, Antonióval. Hogy a fiú irigyelte-e, vagy csak nem tetszett neki a viselkedése, túlzott érzelmessége, azt nem tudhatjuk. Lényeg, hogy egyre többször próbálták meggyilkolni egymást. Főként Antonio Prosperót. Ez azonban nem sikerült, mert a király a feleséggyártós módszerrel öröket is készített, akik kedves, szerelmi jellegű közleddéssel zavarták el a betolakodókat. Minden kudarc ellenére Antonio kitartóan áskálódott bátyja ellen. Fühöz-fához rohángált, hogy összeesküvést szervezzen a király ellen. A nápolyi királyhoz is elment, akivel már régóta jó cimborák voltak. Megbeszéltek, hogy közösen száműzetik a királyt, hogy Antonio lehessen az új uralkodó. Ezután az öcs már nem piszkálta Prosperót, hogy az országgal foglalkozzon és ne a varázslatokkal, hanem a háta mögött lázítgatta az udvari embereket, akik már alaphól irigyek voltak Prosperóra gyönyörű szép felesége és aranyos kislánya miatt... Ja, igen, a kislánya. Időközben, mint az várható volt, a feleség szült egy gyereket. Ez egy elég nyomorék, nyúlajkú, gülüszemű és kissé kancsal szörnyszülött volt, de azért a szülők büszkék voltak rá. Nemsokára mindenki Prospero ellen fortyogott, és vagy két és fél év múlva el is üzték a trónról. Helyette Antonio lett a király, Prosperót pedig bárkára pakolták hároméves lánya, egy kis kaja és pár szakadt ruha kíséretében. Már lemondtak az életről, amikor egy kis szigeten partra lökte őket a víz. Egész jó hely volt, csak egy-két kis apróság volt a gond. Például egy rendkívül ocsmány, gusztustalan, nyáladzó lény, akit (vagy amit?) Calibannak hívtak, és aki láttán Miranda (mert így hívták a kis hercegnőt) sikítva bújt el az első bokorba. Ezt a rondaságot hamar megszelídítette Prospero, arra viszont nehezen jött rá, mit kezdjen a fáradhatatlan visítózó-vinnyogó fenyőfával. Egy napon fogta kőből pattintott baltáját, de ekkor meglátta, hogy egy szellem van a fába zárva. Kiszabadította a tündérkét, és a szolgálatába állította.

Amúgy dögunalmas volt az életük ezen a szigeten. Prospero varázsolgatott néha magának, de semmi említésre méltót nem vitt véghez. Csak a felesége körszakállára gondolt iszonyú sokat, ezen kívül semmi más nem hiányzott neki. Lassan Prospero megöregedett, a lánya meg felnőtt. Már tizennégy éves lehetett, amikor apja estefelé elment gombát szedni, őt meg Calibant pedig a saját kezűleg készített kunyhóban hagyta. Már ez

önmagában felháborító volt. Hogy lehet valaki olyan buggyantagyú, hogy este megy gombászni?! Szóval éppen visszafelé jövegetett üres kosárral, amikor harsány visításra, utána pedig félelmetes oroszlán-üvöltésre lett figyelmes. Rohant a kunyhóhoz. Odabent a holtra rémült, de harcias Miranda rugdosta kitartóan Calibant a legérzékenyebb testrészein, aki ezért bömbölve üvöltözött. Miranda elmondta apjának, hogy az ocsmány-ság megpróbálta megerőszakolni őt, de ellenállt. Magában pedig nagyon csodálkozott, hogy tetszhetett meg Calibannak a nyúlzájával és gülüszemével.

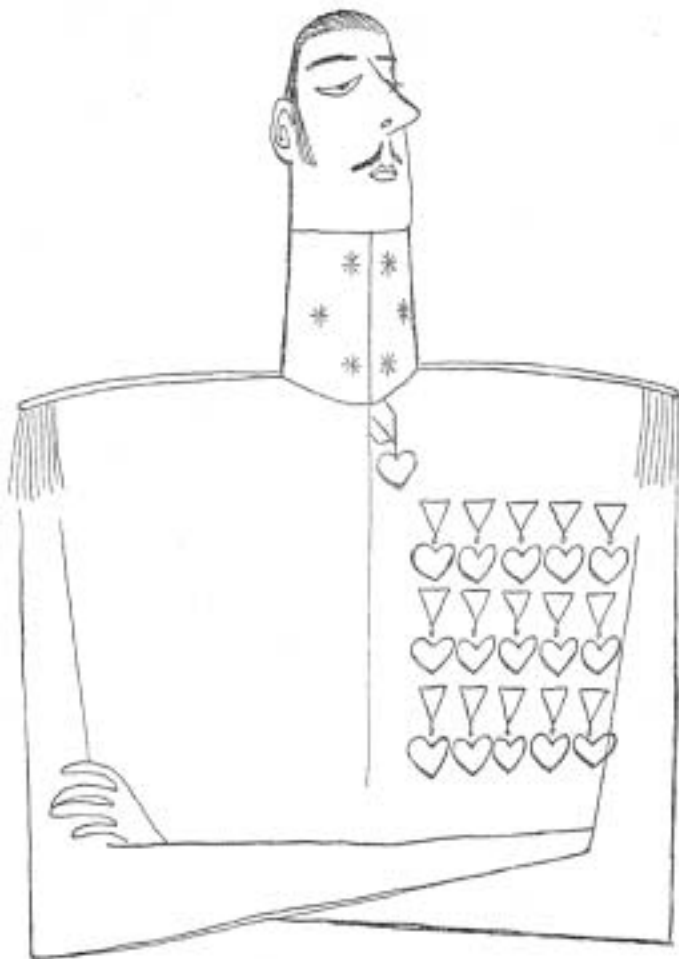
Prospero mindig értesült a külvilágban történekről a szellemek által. Ez volt az egyetlen szórakozása, jókat röhögött a halott dolgokon.

Kb. egy év múlva meghallotta, hogy a nápolyi király, más urak meg Antonio a tengeren járnak. Na, gondolta, most megboszszulok mindent. Felrázta az épp horkoló Arielt, és parancsokat osztogatott neki. Csináljon vihart, vezesse partra az urakat, csinálja ezt meg azt, blablabla. Arielnek tele volt a puttonya ezzel a sok parancsolgatással. Ellen akart állni, de aztán mégse.

Teljesítette a dolgokat, Prospero pedig

lógázta a lábát és várt. Ariel a kunyhóhoz hurcolta Antoniót, Alonsót, aki a nápolyi király volt, és még másokat. Eközben Miranda megtalálta élete párját Ferdinánd nápolyi herceg személyében. A csinos fiúnak szép szőrös lába volt a legnagyobb büszkesége, de majomarca és disznóorra is megdobogtatta a női szíveket. Prospero örült a vejének, főleg akkor, amikor Antonio és Alonso bocsánatot kértek tőle, és

visszaengedték a milánói trónra. Hajóval visszamentek Milánóba, Antonióék elmentek kukutyinba zabot hegyezni, és Prospero uralkodott. Igaz, már nem sokáig, mert olyan vén volt, mint az országút. Halála után II. Dracula lett a király, aki nagyra értékelte Prospero változatos, színes, alkoholban konzervált hullagyűjteményét.

Te

Gúnyos-nevető
színészi álarc mögött
szomorú lélek
áll és dideregve vár
hogy mire? Azt úgy hiszem,
önmaga sem tudja már

Nem értem

Nem értem, mi ez az üresség
megtörten áll a kitartás
nem értem, hogyan tudom még
hinni, hogy lesz változás.
Közeleg az utolsó nap,
a végső szó, a halál
minden elszáll, de ez megmarad,
ha az örök éj rám talál
ébred álmodom az életet,
nem volt sok, amit akartam,
hallom a döngő lépteket
s látom a tüzet alattam.
Arcomba vág a hideg szél,
fák zúgják a halál dalát
síró lelkem már nem remél,
dermedt szívem nem vár csodát.
Sötétben felleges egemről
Nem süt le a nap rám soha
Fáradtan suttogok ezekről:
sorsom kemény és mostoha.
Hideg kéz és egy árnyalak
veszélyes mocsárban lépkedek
lezárt szoba, szürke falak
csak egy szó és felébredek

Vasárnap délután

Vasárnap délután még
langyosan fúj a déli szél
ültem a tóparton
a naplementét néztem
nem gondoltam arra,
hogy valaha is meghalok
aludtam aztán csendesen
ajkamon bujkáló mosollyal

aztán jött a reggel.
Jégkezével ridegen
tépte szét a füledt éj
napsugaras álmait.
Arrébb tessékeltem:
rég vártam a mai napot
lesepertem a pókhálót
fáradt arcomról,
elkergettem az árnyakat.
Lélegzetem hallgattam,
pihentem a bágyadt fényben,
reszketve számoltam a perceket

eljött a délután.
Nagy, sötétkék szemeit
rám nyitotta lassan;
magával hozta hideg,
esős-párás köpenyét.
A padra ültem le,
a napot kerestem
vaskos felhőkön túl:
tudtam bár, hogy ott van,
de nem mutatta magát...

szakadozott az ég,
forgott velem az állomás,
a hideg vas, az emberek...
fáztam, de nevettem
nem szívből ugyan,
de mit számított az már akkor?!

Csak a fagyot láttam,
a halálos csapást:
talpam alatt kopogott a jég,
dér ült a hajamra

mentem a lucskos utcán
fröccsent a sár,
még beszéltem
de Istenem, minek?

Megmozgattam átfagyott tagjaim
nem érdekelt semmi
csak mentem elszántan
de mire?

Most még élek
Széttört üvegek,
penészes falak közt.
Csak az én hibám,
senki másé
csak üldögélek,
a vérfoltokat nézem,
gondolkodom csendben:
hideg van, az eső esik,
milyen, de milyen
halálosan rég volt
vasárnap délután

Jelige: MCSP

Száműzetési napló

Elköltöztem. A pihe-puha, kényelmes családi fészekből kirepültem, még ha csak rövid időre is. Szó sincs nyaralásról, se táborozásról. Muszáj volt. Muszáj volt itt hagynom a nagy családi házat, a hatalmas - éppen virágba boruló - kertet (anyum macskáját persze nem bánom)... egy panelért.

Harmadik emelet. Nincs lift. A konyhaablak a játszótérre néz. Ha ebédelek, ha vacsorázom, ha mosogatok, ha csak egy kakaót szeretnék inni - a játszóteret látom. A játszóteret, ahol mindig volt egy hintám, ahol a csúszdán én mertem elsőként felszaladni, ahol a padokat mi koptattuk, ahol a homokozót mi aknásítottuk el először... Most ez a játszótér csak úgy hemzseg a gyerekektől, akik mind visítognak, leszaggatják a hintákat, összetörik a piros csúszdát, és a padokba belevésik e havi szerelmük nevét.

Első nap a kulcscsomóval kellett megismerkednem: egy kapukulcs, egy postaládakulcs, egy tárolókulcs, még egy kapukulcs, az ajtóhoz pedig három kulcs is szükséges. Beléptem az ajtón és megcsapott az erőteljes naftalinszag. Rohantam az ablakhoz, hogy keresztvizet csináljak, de átestem a fotelen. Pöttyet kisebb ez a lakás. Azt hiszem, ha nekünk el kéne költöznünk egy lakótelepi lakásba, nem menne. Nekem biztosan kéne egy külön rész, mert nem férnénk el. Az arányokhoz pedig sokáig tartana hozzászokni.

Fél tizenegy volt, mire sikerült áttörni a biztonsági sávot, ami az ágy és köztem húzódott. Már-már kezdtem azt hinni, elaludtam, amikor a szomszéd (ki tudja, melyik?) - valószínűleg épp akkor ért a zuhany alá és - rázendített a Száz forintnak ötven a fele kezdetű közismert nótára. Mikor már ötödjére kezdte újra, úgy voltam vele, hogy az én első éjszakám jogán azonnal átmegyek hozzá és ... de a fáradtságom karon fogta a lustaságomat, és szépen betakargattak a csíkos paplannal.

(...)

Már harmadik napja vagyok itt. Lassan kiismerem a harmadikon lakó másik két családot. A szemközti lakásban van egy kutya. Úgy gondolom, Keleten már tudják, mi a jó hús titka: végy csipetnyit a kedvenc fűszereidből, tedd fel az olajat a tűzre, és piríts meg rajta két fej vöröshagymát... A mellettem lévő lakásban, ahol a dalos pacsirta minden nap valami mást énekel, van egy kisgyerek. Egészen kicsi, mondhatni újszülött. Másfél hónapja hozták haza a kórházból. Üvölt egész éjjel. De nem gond, mert kicsit feltúrtam Bajnok szobáját és találtam ott egy magnót. Kétkazettás, mono-sztereo és rádió, és amit csak el lehet képzelni egy kb. a kilencvenes évek elején készült szerkezeten. Az antennát sikerült feltennem (két hajgumi és egy fél tekercs ragasztószalag segítségével).

(...)

Reggel jött a bátyám. A szia! után az első információ tőle: elindult kicsit korábban, de nem reggelizett. Gondoltam, jut is, marad is - együnk. Se nem jutott, se nem maradt; kirámolta a hűtőt!

(...)

Anya ma csereakciót bonyolított le: a szennyest kicserélte ennivalóra. Főtt étel! Lassan már egy hete nem láttam ilyet (csak a menzán, de azt hagyjuk)!

Az estét a barátaimmal és pár korsó sörrel töltöttem. Villamossal elutaztunk a világ-végére, onnan vissza egyik törzshelyünkre. Nos, csak másfél hónapja törzshely, mert az egyik lány legújabb szerzeménye (Gipsz Jakab, 22) ilyen helyekre jár. Mi meg utána. Illetve a meghívásai után.

Az utolsó vonattal meg az égő gyomrommal hazabaktatok. Üzenet a földön: kaja a hűtőben. Rávetem magam a trikolór tésztára, a húsos-paradicsomos szószra és töménytelen mennyiségű reszelt sajtra. Meleg, főtt étel - légy üdvözölve!

Beszem a mikróba és amíg melegszik, ledobálom magamról a felesleges ruhát. Épp megeresztem a forró vizet, amikor teljes sötétség borul rám. Hééé, de a szemem nyitva van! Szól a magnó; a gyanúm, miszerint valaki van rajtam kívül a lakásban (a harmadik emeleti, minden zajt összegyűjtő panellakásban), egyre gyorsabban tör felszínre. A víz csobog, a zene szól, térdecskék remegnek, kezeim valami hasznos dolog után nyúlnak... aztán észhez térek, kikukucskálok a kikukucskálásra való lyukon és látom, hogy az egész ház tök sötét. No, ennyit mára a biztosítékról.

(...)

Készleteim - úgyis mint fogkrém, tej, tiszta evőeszközök - és a lakókkal szembeni toleranciám kimerülőben van! Itt élek 12 napja és nem vesznek rólam tudomást. Énekelnek esténként, a tévéműsört kommentálják reggelente, a csecsemő hajnali kettő és három között kétszer is megéhezik, a kutya ugat, a gazdája nem viszi le sétálni - én meg csak locsolgatom a növényeket. Az egész lakás lassan egy remek kis dzsungelformát öltött. Van egy kaspó, ami már kezdettől fogva a frászt hozza rám. Olyan, mint egy Halloween-tök erőteljes azték harcos beütéssel, és egy fikusz van benne. A fikuszról pedig azok az évek jutnak eszembe, amikor a felső tagozatos lányok a tesiöltözőben együtt olvassák a Bravo Szex, szerelem, gyengédség című fergeteges rovatát. Judit tudna mesélni...

De ma Marcsi jön. Mielőtt lejár a száműzetésem, meg akar látogatni. Fél órám van még az érkezéséig; azt hiszem, kicsit összebb rámolok. Túl otthonossá tettem a lakást, a panel harmadik emeletén.

Jelige: Hétköznapiak

A metrót szíveskedjék elhagyni...

Nem olyan régen történt,
Néhány perce tán:
Utaztam a metrón,
Kibámulva annak ablakán.
Sötét volt az alagút, jól láthattam magam,
De görbe a tükör,
Ez torz kép rólam.
Csak páran voltak a metrón,
A többiek nem bámulták magukat,
S most közeledünk egy állomás felé,
Én leszálok, mindenki más marad.
Elindulok, körbenézek,
Pár új embert megismerek,
De inkább rohanok vissza a metróhoz,
Nehogy elkéssek.
Nem késtem el, bár nem sokon múltott,
S rajtam kívül még két ember csatlakozott.
Nagyon szépek, különösen az egyik.
Én mosolygok, ő mosolyog,
Beszélgetünk egy keveset,
De ennyi. Azt hiszem félrevezetett.
Újabb állomáshoz érkeztünk,
Megint csak én szállok le.
Felmegyek a mozgólépcsőn, ki a levegőre.
Körbenézek, fuldokolni kezdek,
S már majdnem végez velem a levegőhiány,
Mikor még sikerül besurranni a metró záródó
ajtáján.
Még itt van ő, aki miatt nem volt elég a friss
levegő.
Lassan halad a metró, nagyon lassan.
Mindenkire fáradt, szótlan.
És én? Én megbabonázva érzem magam.
Hiába van sötét, a rendes képet nem látom ma-
gamról,
Hiába a metró, ha a szívem kiugrik a torkomból.
Most... Most gyorsul a metró. Már itt egy állo-
más,
És itt még egy, és megint, és csak jönnek sorra
végeláthatatlanul, de már én sem szállok le,
mert nem tudom mi vár rám.
Nem szállok le, mert ennél jobb úgysem jöhet,
Nem szállok le, csak egy helyen,
Ahol muszáj, ahol világos van,
Ahol mindenki leszáll:
A végállomáson. (2004.01.10.)

Egy hitetlen himnusza

Mondják, depressziós vagyok,
Pedig csak hitetlen.
Mondják azt is, hülye vagyok,
De milyen értelemben?

Azt kérik, mi az, amiben nem hiszek?
Azt mondom, kérdezd, ez miért lehet!
Azt kérik, mi az, amiben hiszek?
S ekkor csak mosolygok, de nem felelek.
Ha ismersz, a választ úgyis tudod,
Ha nem, sok értelme nincs, de ezt
elolvashatod:

Nem hiszek Istenben,
Nem hiszek Jézusban,
Nem hiszek a békében,
Nem hiszek a háborúban.

Nem hiszek a gyűlöletben,
Nem hiszek a Bibliában,
Nem hiszek a szüleimben,
Nem hiszek a tanáraimban.

Nem hiszek a Péterben,
Nem hiszek a Viktorban,
Nem hiszek az „ősz”-ben,
Nem hiszek a „tavasz”-ban.

Nem hiszek a költőkben,
Nem hiszek az írókban,
Nem hiszek a rendezőkben,
Nem hiszek a médiában.

Nem hiszek Istenben,
Nem hiszek Jézusban,
Nem hiszek én semmiben,
Csak a barátaimban.

(2003.11.11.)

Jelige: DSZ

Szivárvány rigmus

- Még csak most kezdődik... -
 Meggyullad a parázs,
 Égő sárgás füstboltozata
 Beissza magába a szoba
 Elzárt életének mindannyi
 Iszonyát, majd visszaadja,
 Mint cserélt érzetet, a
 Mai világ koszos csendjét.
 Ezután septiben keresztülhint
 Szavak és gondolatok
 Sűrű, átlátszó és áttekinthetetlen
 Termén, a konyha szagán.
 Mikor kínálkozik szabaduló rés,
 Hogy ez a szomjas, éhes
 Tákolmány, a belső 3:
 Szív, ész és tapasztalat
 Egyszerre, egymásért és
 Egy másért szólva kitárulkozzon
 És egy szabad szellem lelki
 Szabadságáért kiáltson
 A kinti, makacs és zsugor-
 Zsarnok világnak?

Most ablak nyílik és
 Az eltítkolt vágyak,
 A fejbe zárt álmok,
 A kusza, ámde értelmes
 Ködök végre utat kapnak
 A város alattomos, zeg-
 Zugos rejtekeibe és
 Megtermékenyítik azt.
 De nem állnak meg,
 Feladatuk teltre készen
 Végzik, a megoldások
 Fölé növe, végzik a
 Megfogalmazott ügy
 Bölcs erejével,
 Illatot adva a
 Szagnak, a meg-
 Elektromosodott, el-
 Fejlődött trágyának,
 Mely úzi a hamis
 eszmét, miszerint a

Tehetség és a Sztár
 Egymástól elkülönült,
 Igen szélsőséges elemek.
 Ennek - a mai világ
 Éltető és megvásárolt
 Termékének - a halálát
 Sok kanos költő és
 Számtalan új Noé
 Tudja értékelni, ha a
 Konkrét, úttörő, eddig
 Elnyomott szavak végre
 Hazát lelnek, hatalmat
 Nyerve a saját
 Győzedelmes szabadságukból
 És egyre csak tovább és
 Tovább törtetve terjeszkednek,
 Míg nem eljutnak arra a
 Szintre, ahol tapsolnak nekik
 És az eltérített süket sokaság
 Most hallgatva figyel rájuk,
 Rádöbbenve, hogy mostantól
 Máshogy kell! Így kell
 Csinálni!

Engedni, hogy a távoli,
 Elmenekült, fegyvertelen
 Hadsereg egyetlen eszközét,
 Puskáját: a Hangot,
 Mikrofonnal kihalkítva,
 Békés suttogással elhintse
 A földeken, melyekből
 Ehető virág kel ki
 És a megmérgezett emberek
 Új tápot kapva gyógyulnak
 Ki egy hamis, hitegető,
 Hitszegő világ betegségéből.

Új sejtek lüktetnek majd,
 Mert mindenki tudni fogja,
 Hogy az ember fejlődése -
 Szemben az állatokkal,
 A növényekkel és a természettel -
 Még csak most kezdődik...

Jelige: H. Á.**Hogyha dél elmúlt**

Gondtad volna, ha reggel így kelek majd fel?
Jobb lett a kedvem, mert nincs velem, aki kell nekem.
Szerintem nem lett volna fer, hogy együtt töltsük el
Az éjszakát, ami a barátságról szól, mégis kell nekem.

Az utcák járhatók, mégis az választ minket el
Megkerültem a választ, mikor kérdést tettem fel.
Nincs gond, mert értem a csöndet, hallottam a választ
Kilestem a szemedből, nem kell, hogy megmagyarázzad!

A nap is akkor süt jól, hogyha dél elmúlt
Ha későn ébredsz, rájössz, mennyi idő kimúlt.

Mindennek ára van, a szívemnek szárnya van.
Ne törjék le csak azért, mert túl nagy a hangzavar!

Zárjál börtönbe mást!

Egyszer kéne csupán belegondolnod, miért jelent az állatkert mást!
A medvének az ember fizeti ki a börtönt, tudod, zárjál börtönbe mást!
A medvének a gondozó nyitja ki a cellát, hogy beadja a kaját,
De hidd el, ettől még senki sem viseli a gondját!

Egyszer kéne csupán belegondolnod, a virágüzlet miért más!
Az ember fizeti ki a virág sorsát, tudod, zárjál börtönbe mást!
Az üzletes néni egy műanyag vázából adja az infúzióját,
De hidd el, ettől még senki sem viseli a gondját!

Egyszer kéne csupán belegondolnod, miért jelent a zene ma mást!
Négy fal között a diszkóban a gyanús slágerekkel üres színpadkoptatók!
A tehetség mulandó, a hosszú nyelv örök ma már,
Valami rohadtul fájót változott a világ!

Egyszer kéne csupán belegondolnod, mit jelent a gyermekáldás!
Egy gyermek születése a leggyönyörűbb dolog, részedről meg egy önző család.
Szép dolog látni, ahogy emberként nő fel.
Tessék azt is látni, hogy miben hagyod itt el!

Jelige: Tüsi

Lőj le, létszi, nem akarok élni,
Fogtam én már elég halat.
Hogy a mennyországban vacsorára
Jusson egy-két falat

Lőj le, létszi, nem akarok élni,
Vakon nem jó az életem.
De ha meghalok, az angyalokat
Éjjel-nappal nézhetem.

Lőj le, létszi, nem akarok élni,
Modellkedni én nem fogok.
Ha halott leszek, nem leszek szép,
Sőt inkább csak elcsúfulok.

Lőj le, létszi, nem akarok élni,
Asszem, én már eleget tudok
Ahhoz, hogy megálljam helyem,
De ha nem, akkor majd futok.

Lőj le, létszi, nem akarok élni,
Én már repülni akarok.
Nemtom, mi lesz, egy biztos,
A földön én nem maradok.

Lőj le, létszi, nem akarok élni,
Akár egyedül is elmegyek.
Bátor leszek, nem félek majd,
És megteszem, amit nem lehet.

Hajós Márton /(m)Aster-X/: Öreg néne őzikéje II.

Avagy

Mi lett volna, ha az őzikét megtartja a néne...

Itt botorkál öreg néne,
Elveszett az őzikéje.
Megszólítom: „Öreg néne!
Hová lett az őzikéje?”
„Édes fiam, Édes lelkem!
Elszökött, míg nem figyeltem”
Az őzike nagyon számár.
Elszökött, mert éhes volt már.
Erdőbe ment, füvet evett,
Csakhogy aztán jól eltévedt.
Hát most szegény mit csináljon,
Hogy valaki rátaláljon?
Jött a vadász, keze tele,
Távcsöves puska van benne.
Meglátja a kis őzikét,
Előveszi a lőszerét...
„Anyjok! Gyere! Lőttem egyet!
Végre főzhetsz vadvadpörköltet!”
Másnap kérdem: „Öreg néne,
Nem lett meg az őzikéje?”
„Nem lett biza, csak a bőre,
És még az is át volt löve.
Egy jóllakott vadász hozta,
Nem én lőttem, csak ezt mondta.”

Balogh Dávid versei

Petri György

Lehet,
hogy az életbe születtem
bele

Biztos,
hisz mindenki élt, kinek volt
bele

Mostan
zuhanok gyorsan a mennybe
le

Pilinszky János ...-nak

Sárgán ragyognak az égen jelképpé tett csillagok,
Mint a farkas üvölt a szél, tisztán beszél, nem dadog
Minden szava vérző seb, melyet emlékek kése vág,
Megöltek, pedig többet értél, mint közülük negyvenötmilliárd.

Babits Mihály Szenteste

Ha megszületik a szeretet,
Összehoz szétszakadt szíveket,
Begyógyít feltépett sebeket.

A békéért harcolt ő is, én is,
Keresztre feszítettük szent magát mégis
Teste-vére szívünkben hal is, él is.

Apjának vágya, hit feltétel nélkül
Nem ad jelet létéről, ezért elfelejtjük végül.
Sújts le, kérlek, Uram, különben hitünk elévül.

Hát isten az, ki semmi jót nem ajánl?
Kinek földjén az ember mindig bút talál?
Ölj meg, mert ha meglátom, rámkacsintsz, megéri a halál

Ajánló oldal

Az én Passióm

Képes voltam végigülni a Passiót. Ez persze a bemutató után kábé egy héttel, a filmmel kapcsolatos éles viták kialakulása után történt.

Mel Gibson állítólag ragaszkodott hozzá, hogy a film "eredeti", óhéber és arámi nyelven fusson a mozikban, szinkron nélkül. A film első öt perce ebből kifolyólag kicsit komikusra sikeredett. A történetet inkább nem írom le, aki nem ismeri magára vessen.

A Sátán figuráját elég érdekesen, és nagy örömmre nem hagyományosan (világító vörös szemek, óriási méret, torz hang) ábrázolja a Passió. A film szerkezete a történetből adódóan egyszerű, azonban néha erőltetett asszociációkkal flashbackeket láthatunk, amikből kiderül, hogy milyen fantasztikus ember ez a Jézus. A Pilátust a többi passió filmmel ellentétben, kivételesen emberként ábrázolták. Határozatlan, gyenge uralkodóként.

Passióm első igazán intenzív szakasza akkor kezdődött, mikor Jézust elkezdték korbácsolni. Félreértés ne essék, a film nem vált ki emberi érzéseket, csak a pusztá vér eszközt túpírozza ki egy kicsit a lassításokkal, hatásvadász zenével és visszataszító hangeffektekkal. Retentő hosszú jelenet volt, amihez képest a Kill Bill nagy mézárálása klasszikus esti mese. Különböző eszközökkel gépiesen, irreálisan kevésbé megrendülten kínoztak egy embert a szemem előtt. Eközben tipikus "gonosz figurásan", bután nevettek. Érzelmileg csöppet sem fáj, inkább bizonyos rotten.com féle honlapokhoz tudnám hasonlítani az érzést.

Megvan a kezdő löket (4-5 liter vér), indulhat a séta. Az emberek kisebbik része végig sajnálja Jézust, a másik fele kifejezetten örül keresztrefeszítésének. Átmenet nincs. Az egyik zsidónak a tömegből azt mondják, hogy segítsen Jézusnak vinni a keresztet, mire ő abszolút felháborodik és megsértődik. Az eddig látott és ekkor látható töménytelen vér, fájdalom és küszködés után ez teljesen elképzelhetetlenül hat.

A film el van nyújtva, persze nyilván ez is kell a tökéletes hatáshoz. Hosszú az út, s nehéz, mely a pokolból a fénybe vezet, esetünkben a moziból a fényre. A keresztrefeszítésnél kapunk még egy kis vért és fájdalmat a szemünkbe, elhangzanak a híres mondatok.

A lezárás tovább rontja az átlagot. Isten könnycseppje és Jézus halála vihart fakaszt, majd egy pár Gyűrűk Urát idéző animációval zárul a történet.

Lehet, hogy bennem van a hiba, mert 100%-ig ateista vagyok, de egy jó film egy emberről akkor is hatást kéne hogy kiváltson, és nem csak azt, hogy rosszul essen a képernyőre néz-nem.

Köz – helyesen a Remete remekéről

Tudom, hogy Marci nem nagyon örül annak, amit most csinállok. Cikket írok róla és alkotásáról a **Pittoré** ba. Értem én őt, nem ezért készíti ő filmet, hogy aján-rozzuk. Nem azért indul el újra és újra a vidéki helyszínekre, hogy a vetítések után ő álljon fel a képzeletbeli dobogó legfelsőbb fokára és átvegye a nagyon is valós első helyezésekért járó díj-esőt. Mert jó filmeket csinál. És valóban a filmcsinálás örömeért teszi. Ilyen ma már nincs is – hihetnénk. Pedig van. Ráadásul a Poliban! Ez persze már csak hab a tortán.

Nos aki eddig elolvasta, az már meg is érdemli, hogy megtudja, miről is írok:

Szirmai Marci legutóbbi filmje elnyerte a fődíjat az Országos független film és videó szemlén.

De a történeti hűség kedvéért azt is el kell mondani, hogy ezzel a filmmel már az igazi nagy Filmszemlén is (a dokumentumfilm kategóriában) különdíjas lett.

Ilyenkor érzem, hogy nem elég, ha csak azt mondom: gratulálok! Az valahogy kevésnek tűnik. Nekem. Neki meg már ez is sok.

A filmről is essék néhány szó:

A fentiekben a legutóbbi filmjéről beszéltem, pedig ez így nem teljesen igaz. Persze, a bemutatását tekintve igen, de film első snittjei 1997-ben (!) forogtak. Azóta (hat évről beszélünk!) kamerával és mikrofonnal együtt látogatja Gézát, a nem mindennapi főhőst, akiről bizton állíthatjuk, nem olyan, mint mi, egyszerű városi halandók.

Kiderül a filmből, hogy Géza is így kezdte, városi halandóként. Sikeres vállalkozó volt, majd gondolt egyet és remete lett. Egyik napról a másikra.

Remeteként gondtalanul foglalkozhat álmai megtestesítésével.

Ennél többet nem is írnék le, hiszen, kedves olvasó, módod nyílik megnézni a filmet (persze, csak, ha érdekel) a TMT-n.

Magam részéről akkor most itt nyilvánosan, a **Pittoré** széles olvasótábora előtt nem is gratulálnék csak így egyszerűen, hogy: Gratulálok!

Inkább az mondom: Marci! Várom a következőt!

Csoncsi

Aranykőpések

- A belső erő nagy port ver.
- A cím majdhogynem híven tükrözi a mű tartalmát.
- Kedves homály ül a képen.
- Ráürül a medve bőrére.
- Az alliterációval egy balgatag ritmust ad.
- Cselekvésbe kéri hozni a világot.
- Ezekkel fokozza fel a haragja kimutatását.
- Főleg az orrunkat veszi igénybe ez a rész.
- Cube is already thrown (A kocka el van vetve)
- Military foot (Hadilábon áll)
- Stands on warleg (Hadilábon áll)
- Not suitable for kindergarden (Síró, pityogó, nem óvodába való)
- Check out her mother before you screw her daughter! (Nézd meg az anyját, vedd el a lányát!)
- Peace on his ashes (Béke poraira)

Az illusztrációk Réber László és Bidstrup karikatúrái

A tartalomból

Rímhányó versei.....	2
Karinthy: A szomorú fa.....	4
B.P: Rajz.....	5
Eugene Arndal versei.....	6
Teaillat Haikufüzére.....	8
Arany: A múlt század.....	9
Texa versei.....	10
Hold versei.....	12
Szellem: Egy séta.....	14
Kupak versei.....	16
Berjoczcska: Hazafelé.....	18
Hefer: Dühös vagyok, ha.....	19
Sinéad: Meg-nem-emészthető-aktualitás.....	20
Pesszimista pincebogár: Prospero.....	21
Versei.....	24
MCSP: Száműzetési napló.....	26
Hétköznapi versei.....	28
DSZ: Szivárvány rigmus.....	29
H. Á. versei.....	30
Tüsi: Lőj le, létszi.....	31
Hajós Márton: Öreg néne.....	32
Gödör versei.....	33
Kálmán Matyi passiója.....	34
Sir Mai Márton nyert!.....	35

A Tavaszi Művészeti Találkozó irodalmi versenyére beküldött pályaművek bírálatára április 30-án, pénteken, délután kerül sor.

A közönség is szavazhat a mellékelt szavazócédulán.

Az április 29-én, csütörtökön esedékes Osztályszínijátzó Fesztivál előadásait ugyancsak véleményezheti a nagyérdemű publikum. A közönségdíjat - a mellékelt szavazó-lapok eredménye alapján - a ceremóniamester nyújtja át.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Felelős kiadó: Puskás Aurél

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit
Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf
Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében